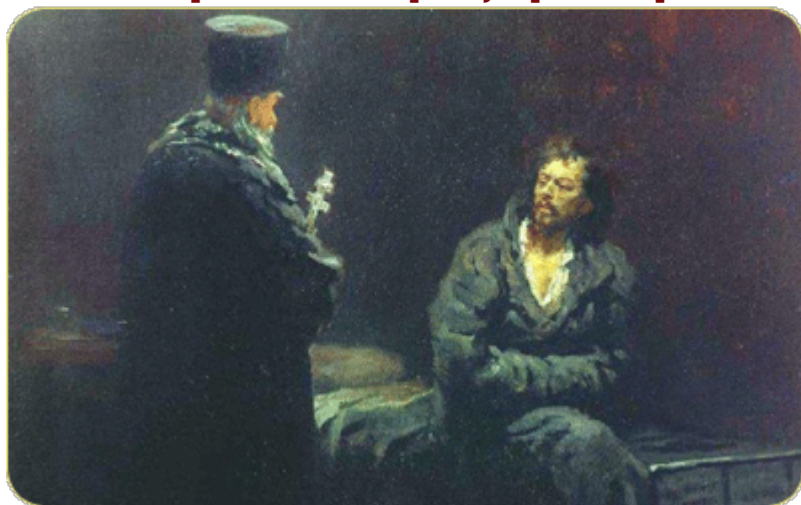

Μια περίπτωση εξορκισμού (π.Τύχων Σεβκούνωφ)

Οι καθαρμοί δεν είναι μόνο

πολύ δύσκολη, αλλά είναι και υπερβολικά επικίνδυνη υπόθεση. Κάποτε, ως δόκιμος μοναχός, βρέθηκα στην ενορία τού π. Ραφαήλ κατά την εορτή του ναού τού χωριού, την ημέρα που τιμάτε ο άγιος Μητροφάνης τού Βορόνεζ.

Στην ολονυκτία είχαν έρθει και μερικοί ιερείς από γειτονικές ενορίες, ανάμεσα στους οποίους ήταν και ο ιερέας που μου τράβηξε την προσοχή. Και αυτό γιατί πρώτον, είχε χρυσά δόντια σε όλο το στόμα του. Και δεύτερον, επειδή όταν πέσαμε να κοιμηθούμε στο μοναδικό δωμάτιο, άλλοι στα κρεβάτια και άλλοι στο πάτωμα, αυτός, αφού έβγαλε το ράσο του, φόρεσε ένα άσπρο ράσο για τον ύπνο, που ειδικά γι' αυτόν τον λόγο είχε φέρει μαζί του. Για να μου λύσει την απορία, ο ιερέας μου είπε με σοβαρότητα ότι είμαι νέος και έτσι μπορώ να κοιμάμαι με τη βράκα και τη φανέλα μου, αλλά αυτός, ως ιερέας, πρέπει ακόμη κι όταν ξεκουράζεται να φοράει ράσο.

Ίσως εκείνη τη νύχτα να συντελούνταν η Δευτέρα Παρουσία τού Ιησού Χριστού, ήταν πρόπον ένας ιερέας του Θεού να συναντήσει τον Κύριο με τα εσώρουχα; Τότε, μου άρεσε πολύ η πίστη του, αλλά ακόμα περισσότερο ενδιαφέρον είχε η ιστορία σχετικά με την προέλευση των χρυσών δοντιών τού παππούλη. Κάτι τέτοιο ήταν πολύ σπάνιο για ιερέα. Εντάξει κάνα δυο δόντια, αλλά ολόκληρο το στόμα;... Τελικά κάποιος δεν κρατήθηκε και ρώτησε τον ιερέα κάπως περιπαιχτικά πώς κι έχει τέτοια «ομορφιά» και έτσι αυτός καθισμένος με το άσπρο ράσο του στο κρεβάτι με τα πόδια

μαζεμένα, κάτω από το φως μιας λάμπας, άρχισε να διηγείται στους παρευρισκόμενους την ιστορία του.

Όσο ήταν λαϊκός διεύθυνε το κινηματογραφικό δίκτυο της περιοχής του. Σε αυτό το σπουδαίο πόστο είχε την άνεση να χρυσώσει ακόμα και το στόμα του και του άρεσε πάρα πολύ. Παρά το είδος της ενασχόλησης του, ήταν και πολύ θεοσεβής. Ζούσε με τη μητέρα του και είχαν και οι δυο τους ένα πνευματικό γέροντα κάπου σε μια απομακρυσμένη ενορία στην περιοχή του Μπέλγκοροντ. Έφθασε η ώρα που ο γέροντας του, του έδωσε ευλογία να ετοιμάζεται να χειροτονηθεί ιερέας.

Μετά από έναν χρόνο χειροτονήθηκε και διορίσθηκε προϊστάμενος της ενορίας ενός χωριού, όχι πολύ μακριά από το κέντρο της περιφέρειας.

Εκεί λειτουργούσε για δέκα χρόνια και εκεί κήδευσε και τη μητέρα του. Κατά καιρούς επισκεπτόταν τον πνευματικό του και τους γέροντες της Μονής των Σπηλαίων τού Πσκωφ. Μια φορά του έφεραν από την πρωτεύουσα της επαρχίας μια νεαρή δαιμονισμένη. Στην αρχή ο ιερέας με τίποτα δε συμφωνούσε να τελέσει καθαρμούς, διαβεβαιώνοντας ότι δεν ήταν έτοιμος για μια τόσο σπουδαία δουλειά. Τελικά όμως η μητέρα και οι υπόλοιποι συγγενείς της κοπέλας έπεισαν τον ιερέα. Γνωρίζοντας ότι πρόκειται για μια πολύ σοβαρή υπόθεση, ο ιερέας αφιέρωσε ολόκληρη την εβδομάδα σε νηστεία και προσευχή και τότε μόνο, για πρώτη φορά στη ζωή του, προχώρησε στη συγκεκριμένη τελετή. Η νεαρή κοπέλα τότε θεραπεύτηκε και ο ιερέας χάρηκε ιδιαιτέρως και για τους δύο: για την κοπέλα που σταμάτησε να υποφέρει και να βασανίζεται εξαιτίας ουσιαστικά των αμαρτημάτων των γονιών της, και για τον ίδιο που αισθάνθηκε ότι δεν είναι και τόσο ασήμαντος, όσο πίστευε.

Πέρασαν περίπου δύο εβδομάδες. Μια μέρα μετά το φαγητό ο ιερέας κάθισε στην πολυθρόνα δίπλα στο παραθυράκι, άνοιξε την τοπική εφημερίδα, για να μάθει τα νέα. Διάβασε ένα ελκυστικό άρθρο και όταν τελείωσε, άφησε την εφημερίδα στο πλάι. Και τότε πάγωσε από τη φρίκη! Ακριβώς μπροστά του στεκόταν εκείνος. Εκείνος, που ο ιερέας είχε εκδιώξει από την κοπέλα. Στεκόταν απλά και κοίταζε προσεκτικά τον ιερέα κατάματα. Λόγω αυτού και μόνο του βλέμματος ο ιερέας, ασυναίσθητα, πήδηξε από το παράθυρο και το 'βαλε στα πόδια, χωρίς να ξέρει για πού. Ο ιερέας ήταν βαρύς άνθρωπος και καθόλου αθλητικός τύπος, αλλά όταν συνήλθε είχε ήδη διανύσει αρκετά χιλιόμετρα. Χωρίς να

επιστρέψει στο σπίτι του κατευθύνθηκε στο Πσκωφ, δανείστηκε από τους φίλους του χρήματα και πήγε στον γέροντα πνευματικό του.

Ο γέροντας αρχικά επιτίμησε, όπως ήταν φυσικό, τον μαθητή του για την προηγούμενη αυθαιρεσία του. Για τελετές, όπως οι καθαρμοί, οι ιερείς οφείλουν να λαμβάνουν πρώτα ευλογία από τον πνευματικό τους. Ο ιερέας μας, όμως, εμπιστεύθηκε τον εαυτό του. Περιφρόνησε την ευλογία. Κι επίσης δεν πρέπει να εφησυχάζουμε και να επιστρέφουμε στις γήινες ενασχολήσεις μας, στην εφημερίδα μας, μετά από μια περιστασιακή νίκη, αισθανόμενοι ενδόμυχα ότι επιτύχαμε τάχα, λόγω των απaráμιλλων πνευματικών μας χαρισμάτων, ενώ ουσιαστικά απλώς γίναμε όργανο, προς στιγμή, της χάριτος του Θεού και της ευλογίας της Εκκλησίας. Ο γέροντας υπενθύμισε τα λόγια που δίδαξε ο Σεραφείμ τού Σάρωφ: ότι ο διάβολος, αν του το επέτρεπε ο Θεός, θα μπορούσε από το μίσος του να καταστρέψει τον κόσμο σε μια στιγμή. Στο τέλος της συζήτησης ο γέροντας προειδοποίησε το πνευματικό του τέκνο να είναι έτοιμος ενδεχομένως και για νέες δοκιμασίες.

Οι περιπέτειες του δεν θα τελείωναν με τη θέα τού εχθρού τού ανθρώπινου γένους. Ο διάβολος οπωσδήποτε θα καιροφυλακτούσε για να εκδικηθεί τον περήφανο, αλλά πνευματικά αδύναμο ακόμα ιερέα, που ήταν απροετοίμαστος για ανοικτή πάλη με τις δυνάμεις τού κακού. Ο γέροντας του υποσχέθηκε να προσευχηθεί γι' αυτόν και τον αποχαιρέτησε.

Πέρασε ενάμισης μήνας περίπου. Ο ιερέας άρχισε να ξεχνά αυτά που είχαν συμβεί, όταν ξαφνικά μια νύχτα τού χτύπησαν την πόρτα. Ο ιερέας ζούσε μόνος του.

Ρώτησε ποιος ήταν τόσο αργά και τι ήθελε και πίσω από την πόρτα τού απάντησαν ότι είχαν έρθει να τον παρακαλέσουν να πάει σε ένα γειτονικό χωριό, για να κοινωνήσει κάποιον ετοιμοθάνατο. Ο ιερέας άνοιξε την πόρτα και αμέσως όρμησε πάνω του ένα τσούρμο κακοποιών.

Τον χτύπησαν βάνουσα. Τον ρωτούσαν συνέχεια που φυλάει τα χρήματα. Ο ιερέας τούς τα έδειξε όλα, εκτός από το μέρος όπου διατηρούσε τα κλειδιά τού ναού. Αφού πήραν ότι μπορούσαν, οι κακοποιοί στο τέλος με λαβίδα τράβηξαν τα χρυσά δόντια τού ιερέα.

Οι ενορίτες βρήκαν τον ιερέα τους μισοπεθαμένο. Από τον πόνο που ένοιωθε στο στόμα, δεν μπορούσε πλέον να φωνάξει, μόνο βογκούσε. Έμεινε στο νοσοκομείο για μερικούς μήνες. Όταν βρήκαν τους λωποδύτες, κάλεσαν το θύμα τους για αναγνώριση. Εκείνος, μόλις τους είδε, δεν κρατήθηκε και άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί.

Ευτυχώς ο χρόνος είναι όντως ο καλύτερος γιατρός. Ο ιερέας συνήλθε και εκ νέου άρχισε να λειτουργεί στον ναό του. Και οι ενορίτες που του ήταν ευγνώμονες, επειδή δεν πρόδωσε την κρυψώνα των κλειδιών και έτσι με την ηρωική του πράξη διατήρησε ανέπαφο τον ναό τους, συγκέντρωσαν χρήματα και του πήραν νέα δόντια, πάλι χρυσά. Ίσως τους άρεσε έτσι ή ίσως πάλι ο ιερέας δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό του με άλλα δόντια...

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΣΧΕΔΟΝ ΆΓΙΟΙ.

π. Τύχων Σεβκούνωφ

Πηγή:fdathanasiou.wordpress.com